

[Aksel Larsen.]

som vi dengang var enige om skulle fremskyndes mest muligt. Jeg synes imidlertid også, at de partier, der har repræsentanter i finansudvalget, må kunne udtale sig om, hvorvidt de virkelig vil give grønt lys i finansudvalget, så seruminstitutet bliver i stand til med kraft og system at gå i gang med arbejdet med bekæmpelse af børnelammelsen. Så længe vi ikke ved noget om, hvor længe de partier, der har repræsentanter i finansudvalget, agter at sidde på historien, så længe kan vi ikke være rolige, og derfor beder jeg om at få udtalelser herom.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Det ærede medlem har spurgt mig, hvad jeg vil gøre for at fremme denne sag. Jeg kan kun henvise til, at den ligger i finansudvalget, hvortil den blev oversendt den 5. december. Jeg har hørt, at finansudvalget ønsker et samråd, og jeg ved, at dette samråd tænkes fastsat til på onsdag. Man kan ikke kalde behandlingen af en sag, der dog drejer sig om 2,2 mill. kr., i finansudvalget fra den 5. december til midten af januar, for en urimelig langsommelig behandling, og ejheller kan man tale om en urimelig langsommelig behandling i indenrigsministeriet eller seruminstitutet, hvor naturligvis projekt og beregninger af disse projekter og opmålingen og den rette fordeling af de arealer, der er tale om, må tage sin tid. Det ærede medlem ved jo godt, hvorledes sådan noget foregår, og han vil sikkert, når alt kommer til alt, være meget forstående overfor det. Ansvaret er ikke seruminstitutets, men ansvaret er naturligvis i denne sag mit, et ansvar, som jeg endnu synes jeg kan sige er til at bære, men det er naturligvis klart, at stilles jeg i den situation, at jeg ikke kan få den bevilling, som jeg søger til børnelammelsen, så bliver problemet om ansvaret naturligvis et problem helt for sig og i et helt andet plan.

Det ærede medlem spurgte mig, hvad den sidste etage skulle bruges til, og sagde, at jeg havde redegjort for, at en etage skulle bruges til børnelammelsesforskning og to etager til tuberkuloseforskning, serumafdeling og kemisk afdeling. Jeg vil gerne sige, at jeg oplyste også, hvad den sidste etage skulle bruges til, idet jeg sagde, at den skulle bruges til forskning af visse moderne kemiske krigsvåben, som vi desværre heller ikke i vort land kan undgå at vise den opmærk-

somhed, som ethvert land, der kan risikere at blive udsat for de farer, sådanne midler indeholder, må vise. Jeg tror ikke, at nogen med rette kan sige, at det forskningsarbejde, som skal foregå i den mere civile del af denne laboratoriebygning, på nogen måde generes eller krænktes af, at der finder en mindre civil forskning sted i samme bygning. Jeg anser påstanden om, at noget sådant skulle være tilfældet, for at være en hel del præget af et hysteri, som denne sag egentlig ikke giver nogen anledning til. Her er tale om, at samfundet vil prøve på på en økonomisk overkommelig og teknisk rimelig måde at skabe et instrument, og helst skabe det så hurtigt som muligt, således at børnelammelsen, den bedrøveligt aktuelle sag, der har givet anledning til denne diskussion, kan bekæmpes bedst muligt.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen): Jeg tror ikke, man kan anse det for at være på sin plads her at indlede en diskussion om den såkaldte A-B-C-forsknings nødvendighed eller berettigelse, men når ministeren selv taler om børnelammelse som den sørgeligt aktuelle sag, må det være tilladt at sige, at det, man opererer med ved A-B-C-forskningen, er krig i en nær eller fjern fremtid. Det er en bekendt sag, at vi kommunister mener, at man hellere skulle bestræbe sig for at forhindre krigen i at komme end at tale om civilbeskyttelse, men lad nu det ligge. Børnelammelsen er sørgeligt aktuel, den er ikke noget, der kan komme engang i fremtiden, den er noget, vi har, noget, der har været en forfærdelig svøbe for dette lands befolkning i efteråret 1952 og stadigvæk er det. Jeg anser det for forkert, at man forsinker arbejdet for bekæmpelse af børnelammelsen derved, at man kobler spørgsmålet om laboratoriebygningen sammen med spørgsmålet om indretningen af laboratorielokaler til den såkaldte A-B-C-forskning. Det er indlysende, at jo større laboratoriebygning, man vil bygge, og jo flere forskellige formål man tager i betragtning, jo længere tid tager det at udarbejde byggeplan, overslag o. s. v., og jo længere tid tager det at gøre bygningen færdig. Hvis man havde begrænset sig til det sørgeligt aktuelle, børnelammelsen, kunne det være gået meget hurtigere. Nu er der gået megen, megen tid til spilde, siden offentligheden i begyndelsen af oktober blev bekendt med tilstandene, og jeg synes,